

Arrest

nr. 87 833 van 20 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Darginische origine. U werd geboren op 25 november 1985 en leefde met uw vader, G. M. (...), uw moeder, A. M. (...) (O.V. X), en uw zus, Z. M. (...) (O.V. X), in de stad Makhachkala in Dagestan.

In 1995, toen u 9 of 10 jaar oud was, overleed uw vader. U denkt dat hij geen natuurlijke dood stierf, maar u weet niet hoe of waarom hij eigenlijk is overleden.

In 2000, toen u 15 jaar oud was, werd u thuis gearresteerd door de ordediensten. U werd meegenomen naar het politiekantoor van Makhachkala. Daar werd u op een gevangentransport naar Tsjetsjenië gezet. In de buurt van de stad Grozny werd het konvooi aangevallen door rebellen. U en een andere gevangene, een zekere M. (...), konden ontsnappen. Jullie gingen samen naar Ingoesjetië, waar

u vervolgens onderdook bij kennissen van M. (...). Uit voorzorg nam u geen contact op met uw moeder. Na enkele maanden reisden u en M. (...) met de trein naar Sint-Petersburg.

Van 2000 tot 2002 woonde u in een buitenverblijf in de buurt van de stad Sint-Petersburg. U woonde samen met M. (...) en twee andere personen. U verliet het huis nooit. Na ongeveer twee jaar vertrok M. (...) naar Engeland. Hij zorgde ervoor dat u met de trein terug naar Ingoesjetië kon reizen, waar zijn vader zich verder over u ontfermde. Na enkele weken in Ingoesjetië stuurde zijn vader u naar kennissen in het District Stavropol. Van 2002 tot 2011 woonde u op een afgelegen boerderij in de buurt van het stadje Neftekumsk. U hielp het oudere koppel dat daar woonde met hun werk. U verliet de boerderij nooit. U had geen contact met uw eigen familie. In 2011 vernam u van een vriend die bij de veiligheidsdiensten werkt dat u nog steeds werd opgespoord. U realiseerde zich dat u nooit zou kunnen terugkeren naar Dagestan. U besloot naar Europa te vertrekken.

In december 2011 vertrok u met de wagen van een smokkelaar naar Europa. U weet niet door welke landen u reisde. U had geen reisdocumenten. U hebt geen weet van grenscontroles. U moest ergens uitstappen en een stuk te voet door een bos wandelen, waarna u met een tweede voertuig naar België kwam. U wilde eigenlijk doorreizen naar Engeland, maar u had niet voldoende geld. Op 16 december 2011 kwam u aan in België. Op 19 december 2011 vroeg u asiel.

Bij uw asielaanvraag in december 2011 vernam u dat uw moeder en uw zus ook in België verbleven, waar zij enkele maanden voor uw komst als vluchteling waren erkend. Het weerzien met uw familie was onverwacht, gezien al 11 jaar geen contact meer met hen had en u absoluut geen idee had hoe het hen sindsdien was vergaan of waar zij sinds die tijd hadden verbleven.

Uw moeder en uw zus hadden op 30 juni 2008 asiel gevraagd in België. Uw moeder vertelde dat hun problemen waren begonnen omwille van uw vader, die bij het begin van de eerste Tsjetsjeense oorlog twee of drie keer materiële steun aan rebellen zou hebben verleend. Daarom zou uw vader in 1995 ook zijn vermoord in Siberië. Uw moeder verklaarde verder dat u in 2000 was gearresteerd en dat u daarna spoorloos was verdwenen. In 2007 zouden uw moeder en uw zus zelf ook problemen hebben gekregen omdat de ordediensten nog steeds naar u op zoek zouden zijn geweest.

Op 21 januari 2009 werd de asielaanvraag van uw moeder en uw zus geweigerd door het Commissariaat-generaal. Op 20 januari 2010 werd deze beslissing ingetrokken nadat er in beroep een nieuw element aan hun asielaanvraag was toegevoegd. Op 11 mei 2010 werd een nieuwe weigeringsbeslissing genomen door het Commissariaat-generaal. Op 14 juli 2011 hervormde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing door uw moeder en uw zus de vluchtelingenstatus toe te kennen (arrest n°64891).

B. Motivering

U vreest dat u in de Russische Federatie zult worden geviséerd door de autoriteiten. De autoriteiten zouden u nog steeds opsporen nadat u in 2000 op 15-jarige leeftijd zou zijn gearresteerd door de ordediensten; waarna u echter zou zijn ontsnapt en gedurende 11 jaar zou zijn ondergedoken. Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 juli 2011 uw moeder en uw zus de vluchtelingenstatus toekende door de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal van 11 mei 2010 te hervormen (arrest n°64891).

Het Commissariaat-generaal nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat het asielrelaas van uw moeder en zus niet geloofwaardig leek. Zo bleek dat uw moeder nauwelijks iets kon vertellen over het overlijden van haar echtgenoot in 1995 of over zijn vermeende steun aan de rebellen. Het leek ook niet aannemelijk dat uw moeder als weduwe van een door de autoriteiten gedode rebel, een weduwepensioen ontving van de overheid. Bovendien kon uw moeder geen duidelijkheid verschaffen over waarom u in 2000, als 15-jarige jongen, zou zijn gearresteerd door de ordediensten. Verder leek het niet geloofwaardig dat uw moeder en uw zus in 2007, na aanvankelijk 7 jaar zonder problemen in Dagestan te hebben gewoond, plots zouden worden geviséerd omdat de autoriteiten naar u op zoek zouden zijn. Tenslotte was het Commissariaat-generaal van oordeel dat de documenten die u moeder voorlegde om uw arrestatie en verdwijning te staven een duidelijk gesolliciteerd karakter hadden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde deze argumentatie niet. De Raad meende dat de vaststelde inconsistenties niet van die aard waren om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van uw moeder en uw zus te hypothekeren. Het Commissariaat-generaal zou bij de beoordeling van het asielrelaas ook onvoldoende rekening hebben gehouden met de algemene context, namelijk de veiligheidssituatie in Dagestan. De Raad merkte verder op dat de authenticiteit van de voorgelegde documenten niet werd betwist door het Commissariaat-generaal. Bovendien zou uit een medisch-psychologisch document, dat tijdens de beroepsprocedure werd voorgelegd, blijken dat uw moeder aan het PTSD zou lijden. Op basis van deze overwegingen oordeelde de Raad dat er voldoende aanwijzingen waren voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging en het toekennen van de vluchtelingenstatus.

Er moet worden opgemerkt dat elke asielaanvraag individueel moet onderzocht worden rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker. Hoewel de toekenning van de vluchtelingenstatus aan uw moeder en uw zus gebaseerd is op de problemen die u zou hebben gekend, meent het Commissariaat-generaal dat er op basis van de nieuwe informatie over uw problemen, in casu vooreerst uw eigen verklaringen, geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u een gegronde vrees voor vervolging zou kennen in de Russische Federatie. Uw asielrelaas bleek immers op verschillende punten absoluut niet geloofwaardig. Verder dient er gewezen te worden naar de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat aan de inhoud van het document van de Tsjetsjeense organisatie 'Society of Prisoners of Filtration Camps', die uw moeder in het kader van haar asielaanvraag had neergelegd, op zeer ernstige wijze kan worden getwijfeld aan de waarachtigheid ervan. Ook de brief van een Dagestaanse journaliste en een overlijdensattest van uw vader, neergelegd in het kader van de asielaanvraag van uw moeder, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Eveneens dient er naar de voortdurend evoluerende situatie in Dagestan te worden gewezen. Deze vaststellingen worden hieronder omstandig uitgewerkt. Ten slotte moet nog worden opgemerkt dat de erkenningsbeslissingen in hoofde van uw moeder en zus om een bepaalde specifieke rechtspraak uit het verleden ging en dat ook toen elk dossier individueel werd beoordeeld.

Ten eerste zijn uw verklaringen over het begin van uw eigen problemen in 2000, toen u zou zijn gearresteerd in Dagestan, ontsnapt in Tsjetsjenië en gevlucht naar Rusland, niet geloofwaardig. Zo legde u zeer vage verklaringen af over wanneer u zou zijn gearresteerd door de ordediensten. U vertelde dat dit in het jaar 2000 was gebeurd, maar u kon deze gebeurtenis niet nauwkeuriger situeren in de tijd. U wist zelfs niet of u in het begin, het midden of het einde van het jaar was gearresteerd. Voorts kon u niet vertellen op welk moment van de dag uw aanhouding was gebeurd; in de ochtend, de middag of de avond (CGVS, p. 17, 19). Hoewel de feiten al meer dan 10 jaar geleden zouden zijn voorgevallen, meent het Commissariaat-generaal dat er redelijkerwijs van u kan worden verwacht dat u toch enkele elementaire dingen over deze gebeurtenis zou kunnen vertellen. Ook wat betreft uw ontsnapping en onderduiken bleken uw verklaringen niet geloofwaardig. Zo vertelde u dat u samen met een zekere M. (...) ontsnapte toen het gevangenentransport werd aangevallen. Het is echter zeer opmerkelijk en absoluut niet geloofwaardig dat u de familienaam van M. (...) niet bleek te kennen. Voorts kon u ook helemaal niets vertellen over de problemen die M. (...) zou hebben gekend. U wist niet waarom hij was gearresteerd en waarom hij moest onderduiken (CGVS, p. 8-9). Deze persoon zou u na jullie ontsnapping nochtans hebben meegenomen naar Ingoesjetië, waar hij u hielp onderduiken. Vervolgens zou u samen met deze persoon gedurende lagere periode in Sint-Petersburg zijn onderdoken. Toen M. (...) uit Rusland vertrok, zou hij ook geregeld hebben dat u terug naar Ingoesjetië kon reizen, waar zijn vader zich verder over u zou hebben ontfermd. Indien deze persoon (en diens vader) werkelijk zo'n belangrijke rol zouden hebben gespeeld bij uw ontsnapping en onderduiken, is het niet geloofwaardig dat u zo weinig over hem zou weten. Deze vaststellingen doen dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede bleken uw verklaringen over uw verblijf in de periode van 2000 tot 2011, toen u elf jaar illegaal in Rusland ondergedoken zou hebben geleefd, absoluut niet geloofwaardig. Zo legde u heel vage verklaringen af over uw eerste onderduikadres, waar u van 2000 tot 2002, gedurende een periode van ongeveer anderhalf jaar, zou hebben verbleven. U zei dat u in die periode in een 'dacha' (buitenverblijf) woonde in de regio van Sint-Petersburg. U kon echter niet zeggen wat de precieze naam was van de plaats waar u verbleef. U bleek ook geen enkel ander dorp of plaats uit te omgeving te kunnen opnoemen. U vertelde dat u samen met M. (...) en nog twee andere mannen, M. (...) en U. (...), in dit huis woonde. Toen u werd gevraagd naar de familienaam van deze twee mannen, bleek u hier geen antwoord op te kunnen geven. U wist ook niet welke etnische origine deze mannen hadden of van welke regio of stad ze afkomstig waren. U vermoedde dat ze uit Tsjetsjenië of Ingoesjetië kwamen, gezien ze de Tsjetsjeense of Ingoesjetische taal spraken, maar u wist het eigenlijk niet zeker. U bleek ook niet te weten of deze twee mannen, net zoals uzelf, op de vlucht waren, of niet. Dit is niet geloofwaardig. Indien u anderhalf jaar op een bepaalde plaats woont, dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat u ten minste de naam van de plaats kunt noemen waar u al die tijd zou hebben verbleven, alsook enkele elementaire zaken over de personen waarmee u in deze periode continu mee zou hebben samen geleefd. Uw uitleg voor deze onwetendheden, dat u nooit uit het huis zou zijn gekomen en dat u geen vragen mocht stellen aan uw huisgenoten, kan geenszins overtuigen (CGVS, p. 8-10). Vervolgens legde u al even vage verklaringen af over uw tweede onderduikadres, waar u van 2002 tot 2011, gedurende een periode van acht of negen jaar, zou hebben verbleven. U zei dat u toen op een boerderij woonde in de buurt van het stadje Neftekumst in het District Stavropol. Toen u werd gevraagd welke andere dorpen of steden er in de buurt van deze plaats lagen, kon u hier opnieuw geen antwoord op geven. Voorts vertelde u dat u in huis werd genomen door de eigenaars van de boerderij, een ouder koppel. U bleek echter de familienamen van deze personen niet te kennen. U kende enkel

hun voornamen. Behalve het feit dat deze mensen drie kinderen zouden hebben, kon u verder niets meer over hen vertellen (CGVS, p. 7, 11, 23-24). Het spreekt voor zich dat dit niet geloofwaardig is. Indien u gedurende acht of negen jaar op een bepaalde plaats hebt gewoond, dan kan worden verwacht dat u toch iets over de plaats kunt vertellen en dat u op zijn minst de familienaam van dit gastgezin zou kennen. Uw uitleg dat u de omgeving niet kende omdat u de boerderij niet verliet en dat u hun naam niet kende omdat jullie elkaar niet met de familienaam aanspraken, is dan ook volstrekt niet geloofwaardig. Op basis van bovenstaande vaststelling meent het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over uw verblijf in periode 2000 tot 2011, toen u gedurende elf jaar in Rusland zou zijn ondergedoken.

Ten derde meent het Commissariaat-generaal dat u helemaal niet duidelijk kunt maken waarom u vervolgd zou worden door de Russische autoriteiten. In het kader van de asielaanvraag van uw moeder merkte het Commissariaat-generaal reeds op dat het weinig aannemelijk lijkt dat u als 15-jarige jongen zonder enige aanwijsbare aanleiding zou zijn opgepakt door de autoriteiten. Zelfs indien uw vader werkelijk bij het begin van de eerste Tsjetsjeense oorlog in 1994-1995 twee of drie keer materiële steun zou hebben verleend aan de rebellen, lijkt het niet aannemelijk dat de ordediensten om deze reden in 2000 (vijf jaar later) een 15-jarige jongen zouden arresteren. Het lijkt evenmin geloofwaardig dat u om deze reden bijna twintig jaar later nog steeds zou worden vervolgd. Verder is het opvallend dat u niet eens wist of uw problemen al dan niet verbonden waren met de dood van uw vader in 1995. Het is daarenboven zeer opmerkelijk dat u helemaal niets kon vertellen over zijn dood (CGVS, p. 4, 21-22). Hoewel u vermoedde dat hij geen natuurlijke dood stierf, kon niets vertellen over de omstandigheden van zijn overlijden. U wist niet waarom uw vader was overleden, terwijl uw moeder in het kader van haar asielaanvraag nochtans verklaarde dat uw vader gedood zou zijn omdat hij de rebellen zou hebben geholpen (cf. CGVS gehoorverslag moeder in bijlage). U wist ook niet hoe uw vader was overleden, terwijl uw moeder nochtans vertelde dat uw vader zou zijn doodgeschoten. U wist evenmin waar uw vader was overleden (in Dagestan of daarbuiten), terwijl uw moeder nochtans wist te vertellen dat uw vader in Siberië zou zijn overleden. Het Commissariaat-generaal meent dat uw onwetendheid over de dood van uw vader niet geloofwaardig is. Het overlijden van uw vader betekende immers het begin van alle problemen voor jullie gezin. Het feit dat u nog jong was toen uw vader overleed en dat niemand u hierover zou hebben ingelicht, is geen afdoende uitleg voor dit manifeste gebrek aan kennis (CGVS, p. 22). Indien uw vader werkelijk door de autoriteiten zou zijn vermoord en indien u later zelf ook effectief door de ordediensten zou zijn gevisieerd (en momenteel nog steeds zou worden opgespoord) dan kan redelijkerwijs worden verwacht dat u met uw moeder zou hebben gesproken over de problemen van uw vader.

Ten vierde is het niet geloofwaardig dat u niets kon vertellen over het lot van uw moeder en uw zus nadat u in 2000 zou zijn ondergedoken. Toen u werd gevraagd of uw moeder na uw arrestatie en verdwijning inspanningen had geleverd om u te proberen vinden, bijvoorbeeld door naar de politie te gaan, zei u dat u hiervan niet op de hoogte was (CGVS, p. 20). Uw moeder vertelde nochtans dat zij na uw arrestatie naar het politiekantoor was gegaan, waar men een zeer grote som losgeld zou geëist hebben. Zij zou dit bedrag hebben verzameld bij jullie familieleden en zou dit vervolgens aan de politiechef hebben overhandigd, echter zonder resultaat. Nadien zou uw moeder naar een Dagestaanse journaliste zijn gegaan, aan wie ze haar vertelde om hulp te proberen krijgen. Deze journaliste zou vervolgens langs officiële en officieuze weg een zoektocht naar u zijn begonnen, echter opnieuw zonder resultaat (cf. CGVS gehoorverslag moeder in bijlage). Gezien uw moeder volgens haar verklaringen verregaande inspanningen zou hebben geleverd om u te vinden, is het niet geloofwaardig dat u dit niet zou weten. Daarenboven bleek u ook absoluut onwetend over de problemen die uw moeder en uw zus nadien zouden hebben gekend (CGVS, p. 20-21). U wist bijvoorbeeld niet of uw moeder of zus ooit waren gearresteerd door de ordediensten, terwijl uw moeder nochtans beweerde dat zij in 2007 werd gearresteerd en opgesloten door de Federale Veiligheidsdienst FSB, waarna men haar valselijk zou hebben beschuldigd en gedwongen om samen te werken met de autoriteiten (cf. CGVS gehoorverslag moeder in bijlage). U wist zelfs niet of uw moeder en zus na uw verdwijning nog thuis waren blijven wonen, of, dat zij eventueel omwille van de omstandigheden waren verhuisd. U wist ook niet wanneer uw moeder en zus precies uit Dagestan waren gevlucht, noch of zij samen dan wel afzonderlijk naar België waren gekomen (CGVS, p. 21). Dit gebrek aan kennis is niet geloofwaardig. Indien uw moeder en uw zus na uw vertrek werkelijk ernstige problemen kregen omwille van u, dan mag worden verwacht dat u deze problemen minstens in algemene termen zou kunnen omschrijven. Uw uitleg voor deze onwetendheid, als zou u hier niet over spreken met uw moeder omdat dit geen prettige onderwerpen zijn, is niet acceptabel (CGVS, p. 22).

Tenslotte moet worden opgemerkt dat u zelf geen enkel document voorlegde om uw identiteit, uw recent verblijf of uw asielrelaas te staven. Uw moeder legde in het kader van haar asielaanvraag wel enkele documenten voor met betrekking tot uw problemen; namelijk een document van een Tsjetsjeense organisatie die uw arrestatie in 2000 zou attesteren (stuk 5), een brief met een getuigenis

van een Dagestaanse journaliste (stuk 7) en een attest in verband met het overlijden van uw vader (stuk 6). Deze documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in geen geval herstellen. Zo is het zeer opmerkelijk dat u zelf geen enkel idee scheen te hebben dat er überhaupt documenten bestonden die uw problemen of de problemen van uw vader zouden attesteren. U wist niet dat uw moeder dergelijke stukken in haar bezit had en dat zij die ook had voorgelegd aan de Belgische asielinstanties (CGVS, p. 22-23). Het feit dat u niet op de hoogte bent van het bestaan van deze uiterst belangrijke stukken, die de enige tastbare bewijzen van uw problemen zouden zijn, ondermijnt de ernst van de vrees die u beweert te kennen. Verder heeft het Commissariaat-generaal gegronde redenen om de bewijswaarde van de door uw moeder voorgelegde documenten in vraag te stellen. Wat betreft het document van de Tsjetsjeense organisatie 'Society of Prisoners of Filtration Camps' (o.l.v. Vakha Banzhayev), dat vermeldt dat u in 2000 in Dagestan zou zijn gearresteerd en dat u vervolgens werd overgebracht en vastgehouden in het detentiecamp Tchernokosovo in Tsjetsjenië, moet worden opgemerkt dat uit objectieve bronnen blijkt dat deze organisatie certificaten uitreikte aan eenieder die dat wenste en bereid was om ervoor te betalen (CEDOCA 'Antwoorddocument 2008-128w'). De bewijskracht van dergelijk document kan dus ernstig worden betwijfeld. Wat betreft de brief van de Dzjamat Magomedova, een Dagestaanse journaliste, die vermeldt dat uw moeder deze journaliste in 2000 zou hebben aangesproken in verband met uw ontvoering, merkte het Commissariaat-generaal in het kader van de asielaanvraag van uw moeder reeds op dat dit document een gesolliciteerd karakter vertoont. Uit de brief blijkt ook dat de journaliste zich volledig baseerde op de verklaringen van uw moeder en dat zij, zoals ze zelf aangaf, geen enkel bewijs had van de problemen die u zou gekend hebben. Hoewel de journaliste gewag maakte van het feit dat ze langs officiële weg informatie zou hebben proberen verzamelen over uw verdwijning, kon zij niet aangeven tot welke instanties zij zich zou hebben gewend. Haar verklaring dat zij informatie probeerde te verzamelen over uw verdwijning werd ook niet ondersteund door objectieve stukken die dit zouden kunnen aantonen (bv: brieven aan instanties, antwoorden van dergelijke instanties, ...). Ook van het artikel dat deze journaliste volgens haar verklaringen in 2001 zou hebben geschreven over uw verdwijning, werd geen bewijs aangebracht. Wanneer de afweging moet worden gemaakt, enerzijds tussen de bewijswaarde van de getuigenis van de persoon en anderzijds de ernst van de vastgestelde inconsistenties en ernstige onwetendheden in uw verklaringen, meent het Commissariaat-generaal dat deze getuigenis de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet kan herstellen. Het attest in verband met de dood van uw vader (stuk 6) vermeldt dat hij op 6 december 1995 overleed als gevolg van schotwonden. Dit attest verschaft echter geen duidelijkheid over de reden van zijn dood.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens beroept zij zich op de schending van de zorgvuldigheidsplicht en meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2.1. Verzoekende partij betoogt dat er geen afdoende onderzoek werd verricht naar haar vrees voor vervolging bij een terugkeer naar haar land van herkomst als gevolg van de erkenning door de Belgische asielinstanties van haar moeder en zus als vluchteling, en van de eigen asielaanvraag in België.

2.2.2.2. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij noch tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het interview op het Commissariaat-generaal, enig gewag heeft gemaakt van dergelijke vervolgingsredenen (administratief dossier, stukken 9 en 4). Verzoekende partij kan verwerende partij dan ook niet verwijten dat zij hiermee geen rekening heeft gehouden. In dit verband dient te worden herhaald dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal en evenmin van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is de stelling van verzoekende partij dat de commissaris-generaal onderzoek diende te verrichten naar vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partij omwille van de hierboven aangehaalde redenen, niet dienstig. Het komt aan verzoekende partij zelf toe om alle informatie te verschaffen met betrekking tot haar asielaanvraag.

2.2.3.1. Verzoekende partij oppert dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij reeds als 15-jarige jongen in haar land het slachtoffer was van een arrestatie, mishandelingen, bedreigingen en intimidaties waardoor zij genoodzaakt was om haar land te ontvluchten. Evenmin heeft verwerende partij volgens verzoekende partij rekening gehouden met haar etnische origine, de politieke activiteiten van haar overleden vader, de vlucht van haar moeder en zus naar België, waardoor zij onmogelijk kan terugkeren naar Dagestan, dat zich op de rand van een burgeroorlog bevindt. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar de punten 40 en 41 van de Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen.

2.2.3.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekende partij er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te

besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

De Raad wijst verzoekende partij er voorts op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De verwijzing naar het gegeven dat haar moeder en haar zus naar België zijn gevlucht (en hier als vluchteling werden erkend), is derhalve niet dienstig. Betreft de vermelding dat Dagestan zich op de rand van een burgeroorlog bevindt, een gegeven waarmee verwerende partij evenmin rekening zou hebben gehouden, kan verwezen worden naar hetgeen gesteld wordt in punt 2.2.5. Daar waar verzoekende partij ook nog betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar etnische origine – *in casu* de Darginische origine – ziet de Raad niet in hoe dergelijke vermelding enig ander licht kan werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Immers uit de inhoud van de vragenlijst en van het gehoorverslag (administratief dossier, stukken 4 en 9) blijkt niet dat verzoekende partij vervolging vreest omwille van haar etnische origine. Dit gegeven is dan ook niet relevant.

Wat betreft het verwijt dat verwerende partij het feit dat zij reeds als 15-jarige jongen in haar land het slachtoffer was van een arrestatie, mishandelingen, bedreigingen en intimidaties waardoor zij genoodzaakt was om haar land te ontvluchten niet in acht zou hebben genomen en dat zij evenmin rekening zou hebben gehouden met de politieke activiteiten van haar overleden vader, merkt de Raad op dat dergelijke beweringen klaarblijkelijk voorbijgaan aan de inhoud van de bestreden beslissing. Verwerende partij motiveert in haar beslissing immers op zeer uitvoerige wijze waarom aan het gehele relaas van verzoekende partij totaal geen geloof kan worden gehecht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, buiten het verwijt dat verwerende partij met bepaalde gegevens geen rekening zou hebben gehouden, zij geen onderzoek zou hebben verricht naar bepaalde elementen en dat zij haar asielaanvraag niet op een afdoende manier heeft getoetst aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet – argumenten die door de Raad niet worden aanvaard – geen enkele poging onderneemt in haar verzoekschrift om de verschillende motieven in de bestreden beslissing op basis waarvan verwerende partij besluit dat haar relaas een ongeloofwaardig karakter kent, met concrete argumenten te weerleggen. De Raad is van oordeel dat hij zich bijgevolg dan ook kan scharen achter deze motieven. Ten slotte oordeelt de Raad dat van een 15-jarige, die derhalve geen *infans* meer is, mag worden verwacht dat hij zich minstens de periode in het jaar en het moment van de dag dat hij werd gearresteerd – wat een eenmalige gebeurtenis betrof die bovendien dermate ingrijpend is dat zij in het geheugen staat gegrift – kan herinneren.

2.2.4. Uit hetgeen voorafgaat, kan worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht. Zij kan derhalve geen aanspraak maken op de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoekende partij betoogt dat het vaststaat dat zij in geval van terugkeer naar haar land minstens een reëel risico loopt op ernstige schade, in de zin van doodstraf of executie en/of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, gelet op de massale mensenrechtenschendingen in de Russische Federatie in het algemeen en in Dagestan in het bijzonder, zoals weergegeven wordt in de bestreden beslissing zelf en in het Algemeen Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van januari 2012 (bijlage 2 bij het verzoekschrift), waarvan verzoekende partij een passage citeert in haar verzoekschrift. De Raad wijst er echter op dat, uit hetgeen vooraf gaat, gebleken is dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij stelt desbetreffend dat de commissaris-generaal geen afdoend onderzoek heeft ingesteld naar de veiligheidssituatie in Dagestan. Zij meent dat de bewering van verwerende partij dat de situatie voor burgers in Dagestan relatief veilig is, volledig ondermijnd wordt door het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van januari 2012, waarin gesteld wordt dat burgers in Dagestan allesbehalve veilig zijn, nu Dagestan zich op de rand van een burgeroorlog bevindt, er tal van gewelduitbarstingen, bomaanslagen, gewapende

confrontaties, antiterroristische operaties, ontvoeringen en dergelijke meer plaatsvinden en de Russische autoriteiten niet bij machte zijn om haar burgers een afdoende bescherming te bieden. De Raad stelt evenwel vast dat uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie*" van 27 februari 2012 (administratief dossier, stuk 13, deel 1) blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Het besluit van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico ingevolge een binnenlands conflict mede door het gericht karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen, is mede gebaseerd op het door verzoekende partij aangehaalde en deels geciteerde "*Algemeen Ambtsbericht Noordelijke Kaukasus*" d.d. 17 januari 2012, dat veelvuldig geciteerd wordt in de door verwerende partij gehanteerde voormelde "*Subject Related Briefing*" (zie bijvoorbeeld p. 17, 18 en 22). Het louter aanhalen van een passage uit dit Ambtsbericht volstaat dan ook niet om een ander licht te werpen op de in de bestreden beslissing gemaakte vaststellingen over de veiligheidssituatie in Dagestan. De verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Dagestan nog steeds niet vrij is van problemen – wat door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – weerlegt niet de desbetreffende motivering van verwerende partij waaruit blijkt dat de gevechtshandelingen een gericht karakter vertonen en er niet langer sprake is van een open oorlog.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij verschillende malen aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 25 januari 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT